

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ



ΤΑΜΑΤΗΣΕ σε μιὰ γωνιά, και κοίταξε τὸ δρόμο.

Ὁ δρόμος τοῦ φαινόταν ἀτελείωτος. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε δυνατὰ, κ' ἡ ἀνηλιά, καθὼς χτυποῦσε γύρω, ἀπ' τὶς ἀοσβεστωμένες μάντρες, κ' ἀπ' τοὺς ἀσπρούς τοίχους τῶν χαμόσπιτων, τοῦ πλήγωνε τὰ μάτια.

Δυὸ-τρὶα κάρα, φορτωμένα ἄμμο, περνοῦσαν, κ' ἕνας καρσοῦσης, μετ' τὸ ποικάμισο, ἰδρωμένος και λαχανιασμένος, χτυποῦσε μετ' τὴν καμουτσιὰ τ' ἄλογο, και βλαστημοῦσε.

Καμπούσε κότες ἔτρεχαν, ἔδῶ και κεῖ, στὸ σκοτισμένο δρόμο, και σκαλίζαν τὶς κοπιές μ' ἕνα μεγάλο κόκορα στὴ μέση. Δυὸ μικροὶ στάθηκαν και τὸν κοίταζαν περίεργα κ' ἔπειτα ἔφυγαν φοβισμένοι.

Θὰ ἦταν, ἴσως — ἢ θὰ πλοῖσαε μεσημέρι. Τραβοῦσε μόνος, μὴν ἔφορνας κανένα, δειλὸς κ' ἀμήχανος, μέσ' στὴν κωνορία τοῦ ἐλευθερίου — πὸ μόνος, ἀπ' ὅ,τι ἦταν μέσ' στὴ φυλακή.

Ἄν και δὲν ἕπιχε καμιά κίνηση γύρω — ἐκτός ἀπὸ τὰ κάρα ποῦ περνοῦσαν — εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸν περιβάλλανε ἕνα μεγάλο πλῆθος, κ' ὅτι περνοῦσαν γύρω του χιλιάδες αὐτοκίνητα. Τοῦ φράνκε, μάλιστα, πὼς κάποιος τὸν ἔδειξε μετ' τὸ δάχτυλο, σὲ μιὰ παρὰ, κ' οἱ ἄλλοι τὸν κοιτοῦσαν και γελοῦσαν.

Εἶχε νὰ κάνει ἀρετὸ δρόμο ἀκόμα. Ἐβλεπε μακρῶνὰ τὴν πολιτεία, σὲ μεγάλη ἀπόσταση. Ἐβλεπε τὰ σπίτια της, χαμένα στὴν οὐρίοντα, σὰ μιὰ παρατάξη κρημμένη κ' ἔχθρακη, ποῦ τὸν παραμόνευε στὰ βάθη.

Ἦταν κουρασμένος, ἂν και δὲν εἶχε περπατήσει πολὺ. Διψοῦσε.

Εἶδε μιὰ βρύση, μέσα σὲ μιὰ μάντρα, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ πλησιάσει.

Προχώρησε ἀκόμα μερικὰ βήματα, και κοντοστάθηκε. Τὸ κάμα ἦταν πολὺ δυνατὸ, και συλλογίστηκε, ὅ, ὅσοτου νὰ φτάσει στὴν πολιτεία, ὅ' ἀρῶσε πολὺ νὰ ξαναβρεῖ νερὸ.

Ξαναγύρισε τότε, και πλησίασε στὴ βρύση, μετ' χιλίες προφυλάξεις. Τοῦ φαινόταν πὼς πρόκειται νὰ κάνει κατὶ κακὸ, και κοίταξε τριγύρω του μήπως τὸν δεῖ κανένας.

Μιὰ γυναίκα ἀπλωνε ὀρθὰ, στὴν ἀντικρὴν μάντρα. Περιμένα νὰ μπεῖ πρώτα μέσ' στὸ σπίτι, κ' ἔπειτα πῆγε ὡς τὴ βρύση, ποῦ ἰσγὰ, σὴν κλέφτης.

Ἐσκίψε και ἤπιε. Τὸ νερὸ τοῦ φράνκε σπαρὸ, μετ' μιὰ δυσάρεστη γύση, μεταλλική.

Ἐφτισε, σκούπισε τὸν ἰδρωτὰ του, κ' ἄρχισε νὰ περπατᾷ πάλι.

Ἐπειδὴ τὸν στενοχωροῦσαν τὰ παπούτσια του, τάβγαλε και τὰ πήρε στὸ χεῖρ. Ἐτσι, περπατοῦσε πὸ ἐλευτέρα.

Βαστοῦσε μιὰ χαρτοσακούλα μετ' λίγο τυρὶ, μετ' λίγες ἐλιές, μετ' δυὸ-τρεις φρέτες ψωμί, και μετ' μιὰ φρέτα πεπόνι. Τοῦ τάχε στελεῖ ἡ γυναίκα τοῦ φύλακα, τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε ἀπ' τὴν πόρτα της, μέσ' στὴν αἰλή, μετ' τὸ μικρὸ της τ' ἀγοράκι — ἕνα ἔλαθὸ μικρὰκι ἔντεκα χρόνων, ποῦ τ' ἀγαποῦσε, καθὼς τόβλεπε κάθε προῖ, μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα, ἐπειδὴ τοῦ θύμιζε τὸ δικὸ του.

Τὴ στιγμή ποῦ τοῦ τάδιε, εἶχε σκύψει και τὸ φίλησε στὸ μάγουλο. Εἶχε τὸσον καιρὸ νὰ φίλησι ἄνθρωπο, ποῦ διατηροῦσε ἀκόμα στὰ χεῖλη του τὴν ἐπαρὴ τῆς τριφερούς ἐπιδημίδος, ποῦ μοσκολοῦσε σὰ ροδάκινο.

Κ' ἔπειτα χαμήλωσε τὰ μάτια, και τράθηξε. Εἶχε μπεῖ στὴ φυλακὴ περιφραγὸς και νέος, κ' ἔθγανε τώρα σκαυτὸς και γερασμένος, μετ' ἔλασε τὸ λαμὸ του και τὸ κούτελο, μετ' τὸ μυαλὸ του κούφινο και στεγνὸ, ἄδειο τώρα, ἀπὸ κάθε σκέψη, σὴν ἕνα σακούλι ἀδειασμένο.

Ἐνὸ περπατοῦσε, κατᾷλαβε πὼς λεινοῦσε.

Ὁ ἥλιος τὸν χτυποῦσε κατὰ πρόσωπο. Δὲν ἔβλεπε κανέναν ἴσιο, γύρω, νὰ καθῆσει.

Κάθησε τότε δίπλα, στὸ χαντάκι, ἄνοιξε τὴν χαρτοσακούλα, κ' ἄρχισε νὰ τρώει.

Μασοῦσε μετ' δυσκολία. Σιγὰ-σιγὰ, ὅμως, τὸ κατᾷφερε ν' ἀδειάσει τὴ σακούλα. Σκούπισε τὰ χεῖρα του, τὴν τσαλάκωσε, κ' ἔπειτα τὴν πέταξε στὸ δρόμο.

Ἡ πολιτεία, τώρα, ἦταν πολὺ

κοντὰ. Εἶχε κάνει πὸ πολὺ ἀπὸ τὰ μασὰ τοῦ δρόμου. Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψει.

Και, ἔαφνικά, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τί θὰ κάνει.

Οἱ δικοὶ του δὲν ἴπχωσαν πιά. Ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει, ἔδῶ και τρία χρόνια, καθὼς και τὸ παιδάκι του, ποῦ εἶχε μείνει μοναχὸ, σὲ ἕνα χέλια.

Δὲν εἶχε κανένα δεσπὸ, ποῦ νὰ τὸν συνδέει μετ' τὸν κόσμο. Αὐτὰ τὰ δεκαπέντε χρόνια εἶχαν πέσει ἀπάνω στὴ ζωὴ του, σὴν τὴν πέτρα ποῦ κλίνει ἕνα μνημῆα. Τοῦ εἶχαν κόψει τὴ ζωὴ του στὰ δυὸ, — κ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποῦ περπατοῦσε τώρα, δὲν εἶχε τίποτε κοινὸ, μετ' τὸν μακρινὸν ἔκεινον ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε κάποτε ἐγκληματίσει, και τὸν εἶχαν ἀρῆσι στὸ μουντροῦμι.

Ὅ! αὐτὰ τὰ εἶχε συλλογιστεῖ τόσες φορὲς, τὰ εἶχε ξανατεράσει τόσο πολὺ μέσ' τὸ μυαλὸ του, ὥστε τάβλεπε σὴν ἕνα παραμῦθι, δίχως νὰ τοῦ κἀνοιον πιά ἐντύπωση, χωρὶς τύψη και χωρὶς καμμιὰ συγκίνηση.

Ἦταν ἕνας τελειωτικὰ ἔξοριζομένος ἄνθρωπος. — ἕνα κούτσουρο νεκρὸ και περριττὸ, ποῦ τὸ ὑποχρέωναν νὰ ζήσει, νὰ οἶξει πάλι οἶφες στὴ ζωὴ, χωρὶς νᾶχει τὴ δύναμη γιὰ τίποτε, χωρὶς νὰ θέλει και νὰ περιμένα τίποτε — μετ' τὴν καρδιά χωρὶς κανένα πόθο, χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα, ποῦθενά...

Ἐνωθε νὰ σέρνει τὸν ἑαυτὸ του πρὸς ἕνα πλῆθος πραγμάτων, ποῦ εἶχαν ἀπὸ χρόνια κοιμηθεῖ μέσα του, και ποῦ δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νὰ τὰ ξυπνήσει. Κ' ὅμως ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὰ ξυπνήσει, ἐπειδὴ, τί ἄλλο τοῦμενε νὰ κάνει τώρα, παρὰ νὰ ζήσει, καθὼς ζοῦν οἱ ἄλλοι;

Ἐνα διάστημα, οἱ τύψεις τοῦ ἦταν ἡ μόνη συντροφιά του. Τώρα πιά δὲν εἶχε οὔτε τύψεις. Ὅ! αὐτὰ ἦταν τελειωμένα. Ὅ! αὐτὰ ἄνθρωπον σὲ μιὰν ἄλλη ζωὴ, μιὰ ζωὴ ποῦ τοῦ ἦταν τώρα ξένη, και δὲ μπορούσε νὰ γυρίσει πιά.

Ὅταν πῆγε μέσ' στὴν πολιτεία, τὰ φῶτα ἦταν ἀναμμένα. Διᾶλεγε τοῖς πὸν μοναχικούς δρόμους. Εἶχε ξαναφρονέσει τὰ παπούτσια του και κοῖτασανε λιγὰ.

Εἶχε στὴν τσέπη μερικὰ χρήματα. Μ' αὐτὰ, μπορούσε γιὰ λίγο νὰ περάσει. Ὁ ἄλλος ἄνθρωπος — αὐτὸς ποῦ εἶχε ἐγκληματίσει, και ποῦ εἶχε μπεῖ στὴ φυλακὴ — ἤξευρε μιὰ τέχνη: ὁ τοῦρνὸς δὲν ἤξευρε πιά τίποτε.

Περιπλανήθηκε στὴν τῆχη. Τώρα ἦταν φοβερὸ κουρασμένος, κ' ἀπ' τὸ δρόμο, κ' ἀπ' τὴν κίνηση.

Δὲν ἤξευρε κατὰ ποῦ νὰ πάει, τί νὰ κάνει. Μιὰ ἔσπηση ἐπιμονὴ εἶχε καρφοθεῖ μέσ' στὸ μυαλὸ του — ἡ μόνη σκέψη ποῦ τὸ μυαλὸ του μπορούσε νὰ συλλάβει: Τὶ γύρευε αὐτὸς, ἔδῶ πέρα — τί ἐρχόταν νὰ κάνει, μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ποῦ δὲν τὸν περιμένα κανένας, ποῦ κανένας πιά δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκη του, κ' οὔτε κ' αὐτὸς περιμένα κανένα — ἕναν κόσμο ἀτελειωτικὰ χαρομένο, γεμάτο πόθους, βλῆψεις και φροντίδες, δεμένο μ' ἕνα πλῆθος ἀλυσίδες, μ' ἕνα πλῆθος ζωντανὰ συμφέροντα, μετ' μίση, μετ' στοργές, μ' ἐπιθυμίες — ἕναν κόσμο μετ' χίλια προσηγόμενα, και μετ' χίλιους-δυὸ περιορισμούς, ποῦ

ζῶσε χρόνια τὴν ἐλευθερία του, καθὼς αὐτὸς, στὰ βάθη τοῦ κελλιοῦ του, τὶς ἀδειεῖ ὄρες, τὶς βουδές, τῆς μοναξιάς του;...

Εἶχε χάσει τόσο πολὺ τὴν ἔννοια αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας, ὥστε ἂν τᾶβλεγε κανένας τὴν συμπῶνια του, γιὰ τὴν εἶχε τόσα χρόνια στερηθεῖ, θὰ τοῦ φαινόταν ἐντελῶς ἄστοιχο, σὴν ἂν τοῦ μύδωσαν γιὰ τὰ σύννεφα, εἶτε γιὰ τοὺς κομητῆς τ' οὐρανοῦ!

Περιπλανήθηκε ἔτσι, σ' ἕνα σωρὸ σινουκίεζ, Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ χιλιάδες μάτια ἀδιάρροπα, ποῦ και κείνος τὰ κοιτοῦσε, τώρα, μετ' τὴν ἰδια ἀδιάρροπα, χᾶζεψε ὅς βιτρίνες μαγαζιῶν, κ' ἔπειτα στάθηκε σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα, και κοίταξε τὸν κόσμο ποῦ περνοῦσε.

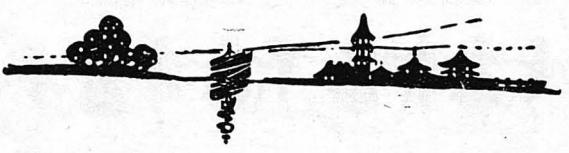
Ἐνα παιδάκι, καθὼς ἔπαιζε κνηνητὸ μετ' τ' ἄλλα, ἤρθε κ' ἔπεσε ἀπάνω του. Ἐσκίψε και τὸ κράτησε μετ' τ' ἀγαμὰν τὸ δάχτυλο. Ἐνωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ φίληση. Ἐκείνο, ὅμως, ἔμπηξε μιὰ φωνή, και γλίστησε σὰ χέλι.

Ἐμεινε τότε, και τὸ κοιτοῦσε λιπημένος: Ἐβλεπε τὰ παιδιὰ νὰ παίζων, και ξαναθυμήθηκε τὸ μικρὸ του τ' ἀγοράκι, καθὼς τὸ εἶχε δεῖ, τὴν τελευταία φορὰ, ποῦ ἡ γυναίκα του τοῦ τόχε φέρει μέσ' στὴ φυλακὴ. Ἦταν κατάξανθο, μετ' δυὸ μεγάλες μπουκλές, και μετ' δυὸ ματάκια γαλανὰ, σὴν τὶς ἀνεμῶνες τοῦ βουνοῦ...

Αὐτὰ ὅμως ἦταν πράματα πὸλὸ παλιὰ. Ἄν ἦταν ἀκόμα ὁ ἀλ-



Δυὸ μικροὶ στάθηκαν και τὸν κοίταζαν περίεργα...



λος άνθρωπος, θα μπορούσε ίσως να συγκινηθεί —θά ήταν, ίσως, ικανός να διακρίσει. Τώρα, όμως, η καρδιά του είχε γίνει πέτρα, σαν τις πέτρες τις βαριές της φυλακής, τις μαυρές, τις ύγρες, τις φαγομένες, αυτές που δεν τις βλέπει ποτέ ήλιος, κι είναι γιομάτες μοιχλά και σιά...
Κι' άρχισε πάλι να περπατάει. Πού πήγαινε;
"Ο δρόμος ήταν όλο ηλεκτρισμό. Τα τραίνα και τ' αυτοκίνητα περνοσαν, φορτωμένα κόσμο. Χωρίς να καταλάβει, είχε πλησιάσει προς τα κέντρα.

"Έκοψε τότε σε μιιά πάροδο, και σε λίγο ξαναβρέθηκε στις μακρινές τις συνοικίες. Κάθισε σ' ένα καφεενάδι. 'Επειδή άκουσε μιιά διπλανή παρσα, που γύρευε καφέ, παράγγειλε κι' αυτός καφέ, αν και δεν είχε όρεξη για τίποτε.

Τη στιγμή που τον παράγγειλε, άκουσε τον ήχο της φωνής του. Τού φάνηκε παράφωνη και ξένη, σα να μιλούσε κάποιος άλλος δίπλα του. "Απ' τού πρού, πού είχε βγει απ' τη φυλακή, δεν είχε μιλήσει με κανένα. Είχε άκομα στ' αυτιά του τα τελευταία λόγια, πού του είχε πει ο κυριός διευθυντής των φυλακών: —"Προσπάθησε να γίνεις καλός άνθρωπος..."

Καλός άνθρωπος! Τι θά πει αυτό; Γύριζε και ξαναγύριζε αυτά τα λόγια μέσα στο μυαλό του, αυτά τα λόγια πού δεν είχαν χαμιά έννοια. Κι' όμως, εκείνος πού τα είχε, κάτι ήξευρε. Φαίνεται, όμως, πως κι' αυτός, μιλούσε άλλη γλώσσα.

"Ήνε τον καφέ του, και σηκώθηκε. Ίσως προς την αντίθετη μεριά. Έφτασε ως τα τελευταία σάτια.

Και τότε μόνος, μέσ' στην ήσυχία, έζημιζε, έζημιζε και χαμένος στο διάστημα, καθώς κοιτούσε τη γαλήνη τ' ουρανού, ένιωσε να τον παίρνει τού παράνομο.

Θυμήθηκε τού μακρινού κελι του, τού στενού και σκοτεινού διαδρόμου — κι' έπειτα τού μεγάλου τού προαύλιου, με τόν ψηλό τόν τοίχο γύρω — γύρω, και με τα τρία χαμηλά κτιριασάκια. Θυμήθηκε τις πέντε σκαλιές, και τούς φαντάζους πού φύλαγαν μέρα-νύχτα — κι' η καρδιά του οράμει με μιιάς.

"Έτρεφε τότε, μέσ' στη νύχτα, σαν τρελλός, "Οι' αυτά, μέσα στο σκοτάδι, πού τραβούσε, τού φαινότανσαν τόσο μακριά, σα να τον χώριζε κάποια μεγάλη άδυσος, πού δε θά ήταν ικανός ποτέ να την περάσει...
"Έβγαλε τότε πάλι τα παπούτσιά του, για να μπορεί να τρέξει πιο καλά — και τούβαλε στα πόδια, μέσ' στη νύχτα, κινηγιμένος απ' την πολιτεία, σαν ένας πανικόβλητος δουατέτης, πού τήχει σκάσει απ' τη φυλακή, και τρέχει, τρέχει στην ελευθερία, με τόν καμιά ποτέ να φτάσει στους δικούς του, και να πέσει μέσ' στην άγκαλιά τους, πού τόσα χρόνια την είχε στερηθεί...

Και τού πρού, πού η γυναίκα του φύλακα βγήκε στην πόρτα να σκοκιάσει, είδε έναν άνθρωπο να κάθεται στο πεζούλι.
Στην άρχη δεν τόν κατάλαβε. "Ελεϊτα, όμως, τόν γνώρισε.
—Μιά! Έκαμει, τι θές εδδ;...
"Έκείνος σήρασε τα μάτια, και τήν κοιτάξε. Κ' έπειτα πάλι τα χαμήλωσε, σαν ένοχος.
Τού λέει μ' άπορία:
—Μά πώς! Δεν έφηνες άκόμα;...
"Έκείνος κοκίνησε τούς όμους, και γύρισε τού κεφάλι κατά πέρα.
Τής λέει:
—Πού να πάω;
Και κοιτάξε ψηλά, τη φυλακή.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΜΥΘΟΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΑ'ΔΑΡΟΥ

Κάποιος έξυπνος Κεφαλλονίτης άντάμωσε μιιά μέρα στο δρόμο ένα χωρικό πού πήγαινε τού τού γαΐδαρο τού φορτωμένου γυαλιού. Παρακάλεσε τότε τού νομοκώρη τού να τού έπιτρέψει να πή δυό λόγια στ' αυτιά τού γαΐδαρου τού. "Ο χωρικός τού έδωσε την άδεια κι' ο Κεφαλλονίτης σκιδόντας τάχα να μιλήσει στο γαΐδαρο τού πέταξε με τρόπο στ' αυτιά ένα αναμμένο τσιγάρο. "Ο γαΐδαρος σε λίγο άρχισε να πηδά και δεν άφησε γερό ούτ' ένα απ' τα γυαλιού πού βαστούσε στη όρχη του. "Ο χωρικός έπειτα απ' αυτή τη ζημιά πήγε στο δικαστήριο και κατήγγειλε τού δράστη. Την ήμερα της δίχης, όταν ήρθε η σειρά τού ν' απολογηθεί, ο έξυπνος Κεφαλλονίτης είχε τά έξής:
—"Εγώ, σιδρ δικαστή μου, δεν ήθελα να κάμω κανένα κακό. Είπα μονάχα στο γαΐδαρο πώς ο άφεντικός του τά παντρευτή κι' αυτός άρχισε να πηδά απ' τη χαρά του. Αυτόννυ είχε όλο τζόγια μου!..

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ
ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιά τη δημιουργία της γυναικός ύπαρχουν άπειρες παραδόσεις. Δημοσεύσαμε ως τώρα αρκετές. Σήμερος μεταφράσαμε προς χάριν σας μιιά άνομη Ίνδικη, χαρακτηριστική και χαριτωμένη.

Στην άρχη έπαισε ο θεός Τθάτσοτι τον άντρα. "Όταν όμως θέλησε να πλάσει και τη γυναίκα, ανακάλεσε ότι είχαν σωθή όλα του τα υλικά και ότι δεν είχε πειά άρκετό υλικό για να δημιουργήσει τη γυναίκα. "Ο Τθάτσοτι έμεινε πολύν ώρα σκεπτικός, μα ύστερα πήρε την άπόφασή του κι' άρχισε τη δουλειά του. Έπλησε την στρωγγυλάδα τού φεγγαριού, τις κωματιστές γραμμές τού φειδιού, την τρομοιλία τού χορταριού, την ελλυγισία τού καλαμιού, την βελουδένια άπαλάτητα τού λουλουδιού, την λεπτότητα τού φύλλου, τού βλέμμα τού έλαφιού, την παιχνιδιάρικη ζωηρότητα της άχτίνας τού ήλιου, τα δάκρυα τών συννεφών, την άσπαιδια τού ανέμου, την δειλία τού λαγού, την φιλαρέσκεια τού παγονίου, την σκληρότητα τού διαμαντιού, την γλυκύτητα τού μελιού, την άγριότητα της τίγρης, τη ζέση της φωτιάς, τού κρύου τού πάγου, την φιλανεία της κίσσας και τη γλυκειά φωνή τού άηδονιού, κι' από όλα αυτά έδημιούργησε τη γυναίκα!..
"Όταν τού έργο του βγήκε τελειωμένο μέσα από τά χέρια του, τού χάρισε στόν άντρα.

"Όκτώ μέρες άργότερα ήρθε ο άντρας στόν Τθάτσοτι και τού είπε:

—Κύριε, τού πλάσμα πού μου χάρισες πού δηλητηριάζει τη ζωή μου. Μιλάει άκατάστατα και με κάνει να χάνω την ώρα μου. Κλαίει με τού παρμιζο. Είναι άδιάστατα άφροστο. "Ηρθε για να σε παρακαλέσω να πάρης πίσω τού δώρο σου. Δεν μπορώ να έξοκολήσω να ζω με τη γυναίκα.

Και ο Τθάτσοτι άκουσε την παράκληση τού άντρας και πήρε τη γυναίκα πίσω.

Σάν πέρασαν άλλες όκτώ μέρες, παρουσιάστηκε πάλι ο άντρας στόν πλάστη τού, γονάτισε μπροστά του και τού είπε:

—Κύριε, η ζωή μου είναι έξημη από τότε πού σου έδωσα πίσω τη γυναίκα. Δεν μπορώ να έξοκολήσω τη σκέπη μου απ' αυτήν. "Όλη την ώρα έχω μπροστά τού μάτια μου τού χαμόγελο της και συλλογίζομαι πόσο ευτυχισμένος μ' έκαναν τά χάδια της και τά τρυφερά της λόγια.

Και ο Δημιουργός έδωσε πίσω τη γυναίκα στόν άντρα.

Μόλις όμως πέρασαν τέσσαρες ήμέρες παρουσιάστηκε και πάλι ο άντρας μπρος στόν Τθάτσοτι.

—Κύριε, είπτε, έκανα και πάλι τη δοκιμή, αλλά είδα ότι η γυναίκα πού δημιούργησες για χάρη μου είναι η δικτυγία μου. "Η στενοχώριες και η πίκρες πού μου δημιουργεί, είναι μεγαλύτερες από τις άπολαύσεις πού μου χαρίζει. Πάρε την πίσω, Κύριε.

"Η ύπομονη όμως τού Τθάτσοτι είχε πειά έξαντηθή.

—Φύγε, φώναξε, και βγάλε τα μόνος σου πέρα, όπως νομίζεις καλύτερα. "Εγώ δεν την ξαναπαίρνω πίσω!

"Ο άντρας όμως άπάντησε:

—"Αχ, εγώ ο δικτυγισμένος! Δεν μπορώ να ζήσω μαζί με τη γυναίκα, αλλά και χωρίς αυτή δεν μπορώ πειά να κάνω. Τι θά γίνει ο άμοιρος!...

Μά ο θεός Τθάτσοτι είχε γύρισει τις πλάτες του και δεν τούδωκε καμιά άπόκριση...

ΠΙΚ-ΝΙΚ
ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

"Η γυναίκα τού Τσέχου είναι για την κοκίνα, τού Γάλλου για τού σαλιόν, τού Ίταλού για την κροββατοκάμαρα και τού Γερμανού για τού σταύλο. (Βοημική παρομιά)

—"Όταν ο Ίταλός καταλάβη ένα νησί θά ίδρύση εκεί εκκλησία, ο Γάλλος λέσχη, ο Άγγλος μαγαζι και ο Γερμανός στρατόν. (Δανική παρομιά)

—"Αν ο Θεός έχοχόταν στη γη, διά έξέλεγε ως τόπο διαμονής του την Ίσπανία και θά έπαρνε για μάγεμο τού βασιλέα της Γαλιίας. (Ίσπανική παρομιά)

—Τόν "Οβρηό τόν γέλασε ο Τσιγγάνος. Τόν Τσιγγάνο τόν γέλασε ο Ρομής. Τό Ρομής τόν γέλασε ο Διάβολος.

(Ρωσική παρομιά)

